

แม่วดากัน กับดินแดนมหัศจรรย์วักฟิลด์

Dayan in Wachifield

แปลจากหนังสือเรื่อง : Dayan in Wachifield
สร้างสรรค์โดย : Akiko Ikeda
แปลโดย : วันวชิรา
จัดทำโดย : ทีมงานบงกชบุ๊คส์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

อากิโกะ อิเคดะ.

แม่วดากันกับดินแดนมหัศจรรย์วักฟิลด์ = Dayan in Wachifield.

-- กรุงเทพฯ : บงกช พับลิชชิ่ง, 2550.

152 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. วันวชิรา , ผู้แปล.

II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-974-7537-22-2

© สงวนลิขสิทธิ์โดยบริษัท บงกช พับลิชชิ่ง จำกัด

ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือมาดัดแปลง ทำซ้ำหรือจัดพิมพ์

ก่อนได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

DAYAN IN WACHIFIELD

Copyright © 1999, Akiko Ikeda

All rights reserved.

พิมพ์บน
กระดาษรีไซเคิล
www.greenread.com

อ่านได้บน

จัดพิมพ์และจัดจำหน่าย โดย บริษัท บงกช พับลิชชิ่ง จำกัด
4/139-140 ม.3 ซ.เพชรเกษม 69 ถ.เลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ
แขวงหนองแขม เขตหนองแขม กทม. 10160 โทร. 0-2807-7887
โทรสาร 0-2807-7882 www.bongkoch.com

คำนำสำนักพิมพ์

ดาัยน เป็นวรรณกรรมเยาวชนที่แพร่หลายอย่างมากในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งหลายคนกล่าวว่าวรรณกรรมแฟนตาซีเรื่องนี้เป็นวรรณกรรมคลาสสิกที่ฝังรากลงในญี่ปุ่น เพราะไม่ว่าจะเป็นแห่งไหนภายในประเทศ ก็จะได้พบกับแมวดาวนี้ อยู่ทั่วไป ทั้งในหนังสือภาพ หนังสือสอนทำอาหาร ไม่ว่าจะเป็นขนมหรือซูชิ รวมถึงไดอารี่ และของใช้ต่างๆ ที่จะมีแมวดาวนี้และผองเพื่อนปรากฏให้เห็น นอกจากนี้ยังมีการจัดสร้างพิพิธภัณฑ์ “Dayan” ซึ่งเป็นการจำลองเมือง “Wachifield” เพื่อให้ผู้ที่หลงใหลเจ้าแมวดาวนี้ และพวกเด็กๆ รวมถึงผู้ใหญ่ที่สนใจได้เข้าไปสัมผัสโลกในจินตนาการนี้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งวรรณกรรมแฟนตาซีเรื่องนี้ ไม่ได้แพร่หลายแค่ในญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ยังได้รับการตีพิมพ์ในประเทศสวีเดนมาแล้ว และในขณะนี้เจ้าแมวดาวนี้ก็พร้อมที่จะมาชวนทุกคนเข้ามาผจญภัยกับมันในดินแดนแห่งจินตนาการที่ชื่อว่า ‘วาจิปิลด์’ แห่งนี้

สำหรับ แมวดาัยนกับดินแดนมหัศจรรย์วาจิปิลด์ เล่มนี้เป็นจุดเริ่มต้นของวรรณกรรมแฟนตาซีเรื่องนี้ เริ่มต้นตั้งแต่ตอนที่ดาัยนเกิดขึ้นมา เพียงแค่เกิดมาดาัยนก็ดูทำอะไรจะไม่ธรรมดาเสียแล้ว เพราะตอนมันเกิด หนูลิ้มเป็นผู้เป็นเจ้าของได้ยินเสียงกระซิบจากฟ้าแลบบอกชื่อของมัน เหมือนกับมันถูกกำหนดว่าจะต้องชื่อ ‘ดาัยน’ และมีหน้าที่สำคัญที่จะต้องทำนับจากนี้ ซึ่งมันก็ไม่ธรรมดาจริงๆ เมื่อวันหนึ่งดาัยนได้ยินเสียงเพลงประหลาดซัดซกชวนให้เข้าไปยังดินแดนมหัศจรรย์ ‘วาจิปิลด์’ จนได้พบเพื่อนๆ ที่เป็นสัตว์หลากหลายชนิด และทุกตัวก็ต้อนรับดาัยนอย่างดี แต่ว่าการมาของดาัยนไม่ได้เป็นการมาอยู่ที่นั่นเฉยๆ เพียงอย่างเดียว เพราะว่าดาัยนยังนำของบางอย่างจากโลกที่เคยอยู่ติดมาด้วย ทำให้ทุกอย่างในวาจิปิลด์เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวร้าย ดาัยนจึงต้องเป็นผู้กล้าเพื่อจัดการสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะตัวเอง เพื่อให้วาจิปิลด์แห่งนี้สงบสุข

สำนักพิมพ์อังกฤษบุ๊คส์

🐾 สารบัญ 🐾

ตอนที่ 1 เจ้าเหมียวดาวยัน.....หน้า 7

🐾 กำเนิดดาวยัน.....หน้า 8

🐾 ลูกแมว 3 ตัว.....หน้า 15

🐾 ทอม.....หน้า 21

🐾 คุณย่าทวด.....หน้า 29

🐾 วันที่ 17 ธันวาคม.....หน้า 37

🐾 มุ่งสู่วาจิปิลด์.....หน้า 47

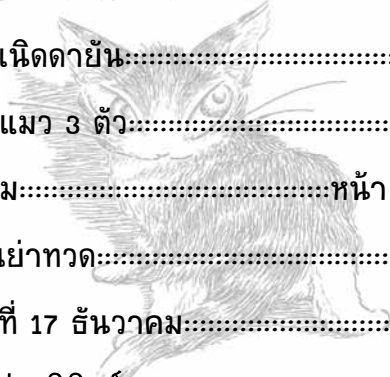
ตอนที่ 2 พวกพ้องของทาเวียล.....หน้า 57

🐾 รีเวนท์ฮิลล์.....หน้า 58

🐾 อีวาน.....หน้า 62

🐾 คุณป้าพระจันทร์.....หน้า 72

🐾 วิลลี่.....หน้า 83

ตอนที่ 3 การผจญภัยครั้งแรกของด้ายัน.....หน้า 95

๘๘ แมลงเร่งเวลา.....หน้า 96

๘๘ ป่าเขมือบเงา.....หน้า 105

๘๘ หมู่บ้านเอลฟ์.....หน้า 119

๘๘ พระราชาเอลฟ์ขี้เปื้อน.....หน้า 127

๘๘ หอนาฬิกาของทาเวียล.....หน้า 137

แม่ลูกกำพร้า!
กับดินแดนเมนัสเจอร์สวาล์ฟ
Dayan in Wackifield
AKIKO IKEDA

ตอนที่ 1
เจ้าเหมียววดาฉัน

กำเนิดดาญัน

 มันเป็นคำคืนที่มีลมพัดรุนแรงกว่าทุกที ดูแล้วช่างตรงข้ามกับเมื่อกลางวันที่ย่ำกรายอากาศสงบเงียบเชียบ กระแสลมที่เริ่มพัดมาตั้งแต่ตอนเย็นจนถึงตอนค่ำกลับยิ่งพัดแรงขึ้น กิ่งบนสุดของต้นไม้ไหวสะท้านไปตามแรงลมราวกับคลื่นลูกมหึมา หน้าต่างห้องของหนูลีมาถูกลมพัดปะทะส่งเสียงดังกึกก้อง

“แล้วก็ราวกับทะเลบ้าคลั่ง ดูท่าจะถูกลมเหล่าโจรสลัดล้อมกรอบเสียแล้ว”

หนูลีมาที่กำลังจะมีอายุครบ 11 ขวบในปีนี้เป็นเด็กที่ไม่เคยรู้จักคำว่าเบื่อหน่าย อีกทั้งยังเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ มักจะจินตนาการไปว่าตัวเองได้เข้าไปอยู่ในหนังสือ แล้วนำของที่ได้จากในหนังสือกลับมาใช้ตามใจชอบ เสกคาถาวิเศษได้อย่างเชี่ยวชาญ นั่นอาจเป็นเพราะหนูลีมาเป็นลูกคนเดียว หรืออาจเป็นเด็กแบบนี้

โดยธรรมชาติอยู่แล้ว และเมื่อสักครู่นี้ หนูลีมายังคงอ่าน 'ปีเตอร์แพน' อยู่จนกระทั่งขึ้นเตียงนอนไปแล้ว

“ดีละ ถ้าเป็นอย่างนั้นล่ะก็ เรามาออกไปทางหน้าต่างบนหลังคาให้พวกศัตรูตกใจเล่นกันดีกว่า”

หนูลีมาคิดหาวิธีต่อสู้วิธีไหนวิธีนี้พลางขยับตัวยุกยิกไปมาบนเตียงเพื่อหาท่าที่จะทำให้หลับอย่างเป็นสุขที่สุด

“ต้องสวมเสื้อสีเขียวกับรองเท้านุ่มๆ แล้วก็พาเจ้าทอมไปด้วย เพราะว่าตัวของมันไม่หนักเท่าไร”

หนูลีมาเป็นคนรูปร่างเล็ก จึงสามารถเลื่อนตัวเข้าไปในช่องว่างที่มีพื้นที่เท่ากับถุงกระสอบได้อย่างสบาย และที่ตรงนั้นเองที่หนูลีมามักจะมาแอบจินตนาการโดยที่ไม่มีใครมารบกวน หนูลีมาปีนขึ้นไปบนโต๊ะ เปิดหน้าต่างหลังคา แล้วพรวดพราดปีนขึ้นไป

รอบๆ ตัวของหนูลีมาคือพื้นผิวของท้องทะเล... โอ๊ะ? ไม่เห็นทอมเลย ไม่ใช่ว่าจมลงไปในทะเลแล้วหรอคะ

“เหมียว เหมียว”

เสียงของทอมที่เหมือนกับกำลังจะจมน้ำจริงๆ ทำให้หนูลีมาถึงกับกระโจนลงจากเตียง

ก่อนหน้านั้นไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่าท้องของทอมขยายใหญ่ขึ้นดูเหมือนว่าในตอนนี้อเจ้าทอมกำลังจะให้กำเนิดลูกๆ แล้ว

เหมียว เหมียว

ทอมส่งเสียงร้องราวกับต้องการขัดจังหวะพลางมองไปที่หน้า

Dayan in Wackfield

ของหนูลีมาราวกับจะร้องอุทธรณ์

“หวาย แย่ละสิ จะคลอดแล้วเหอ! รอดี๋ยวนะ”

หนูลีมากระโจนเข้าห้องด้วยเท้าเปล่าแล้ววิ่งลงบันไดไป

“พ่อคะเร็วเข้า! ทอมกำลังจะออกลูก!”

คุณจอห์น เคนทอสที่กำลังแปร่งฟันอยู่ในห้องน้ำ รีบบ้วนปาก แล้ววอกกับภรรยา

“แม่จ๋า รีบตื่นเร็วเข้า เอาเศษผ้ามาเยอะๆ ด้วย”

คุณจอห์นพุดกับภรรยาพลงเปิดลิ้นชักออกแล้วหยิบผ้าเช็ดตัวเก่าๆ จำนวนหลายผืนออกมา

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ทอมมันรู้ดีว่าตัวเองต้องทำอะไร”

พ่อกลายเป็นคนที่ฟังพาได้ไปในทันที ตรงกันข้ามกับแม่ที่ลนลานทำอะไรไม่ถูก และคนที่ตั้งชื่อให้กับแมวที่กำลังจะกลายเป็นคุณแม่ว่าทอมนั้น ก็คือแม่อีกเช่นกัน

“อย่างน้อยตั้งชื่อให้มันว่าโทมาก็ยังดี”

หนูลีมาต่อว่าแม่หลังจากที่รู้ความจริงแล้วว่าทอมเป็นแมวตัวเมีย ‘ก่อนที่ทอมจะตั้งห้องในคราวนี้ สมาชิกทุกคนในบ้านคิดมาตลอดว่าทอมเป็นแมวตัวผู้’ หนูลีมาลองเปลี่ยนเป็นเรียกโทมาแทนชื่อทอมได้สักพักหนึ่ง แต่พอกับแม่ต่างสายหน้าไม่เห็นด้วยกับการเรียกชื่อทอมเป็น ‘โทมา’

“ไม่ได้หรอกลีมา ถ้าเราตั้งชื่อให้ใครแล้ว มันก็ต้องติดตัวเขาไป ชื่อทอมก็เหมือนกัน มันเป็นส่วนหนึ่งของทอมไปแล้ว ลูกเอง

ถ้ามีคนอื่นมาเรียกว่ามาลิกีคงยุ่งยากใช่ไหมล่ะ?”

เมื่อพ่อพูดอย่างนั้นก็เห็นจริงตามที่พ่อพูด

“เออละ ทอมพยายามเข้า!”

“พยายามหน่อย!”

พ่อและแม่ต่างผลัดกันลูบท้องของทอม

เวลาที่แม่ออกลูกมักจะไม่ใช่คนมาว่านวย แต่ทอมคิดว่าการที่คนเข้ามาช่วยเป็นเรื่องธรรมดา พอหยุดมือทอมก็ร้องเหมียวเพื่อขอให้ทำต่อ หนูลีมาจ้องมองทอมด้วยดวงตากกลมโต ทอมหายใจหอบถี่ หนูลีมากำมือแน่น ออกแรงสู้ไปกับทอมด้วย

ในขณะนั้น อยู่ดีๆ ข้างนอกก็มีพายุฝนพัดกระหน่ำลงมา ช่วงเวลาที่ฟ้าแลบแปลบปลาบนั้น ลูกแมวก็กลอดออกมาได้อย่างปลอดภัย

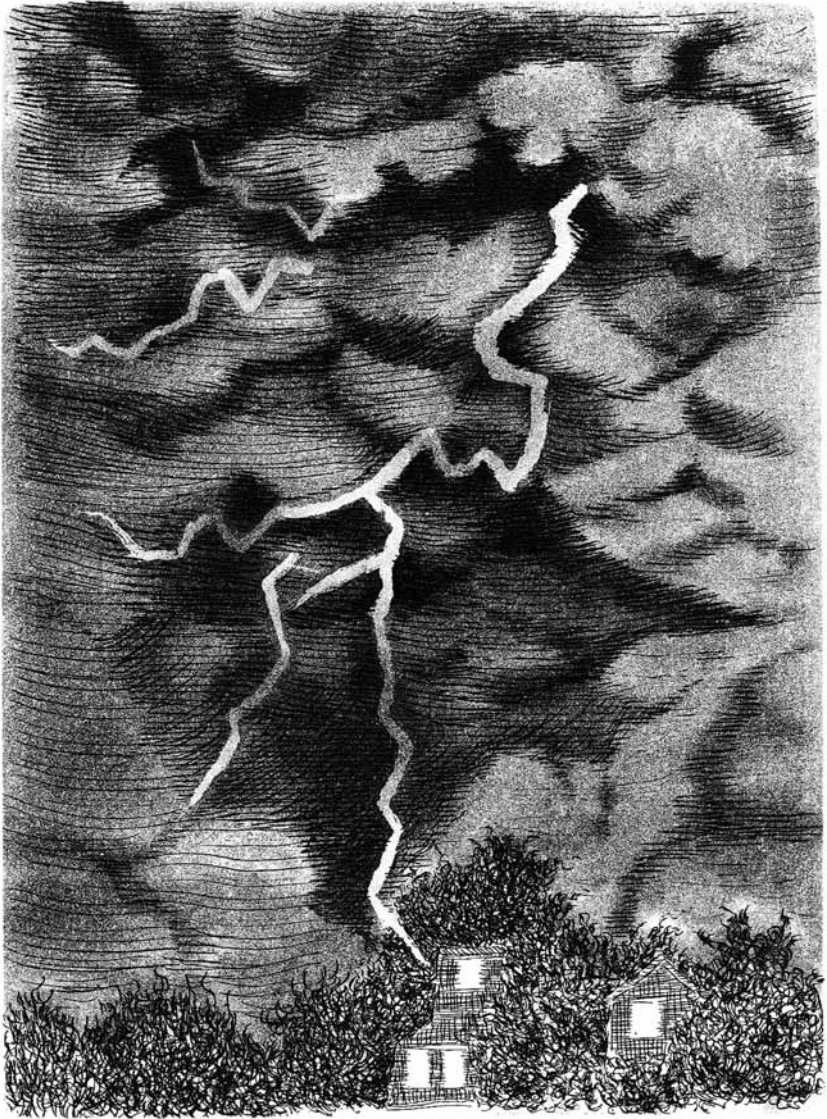
“วันที่ 7 กรกฎาคม เวลา 5 ทุ่มพอดี”

จอห์นซึ่งทำหน้าที่ตรวจสอบเวลาหีบนาฬิกาแบบพกพา จากกระเป่าเสื้อชุดนอนมาดูแล้วพูดออกมา

ทอมเลียเยื่อเมือกบางๆ ที่ห่อหุ้มตัวลูกแมวเอาไว้จนหมด พอสายสะดือขาด ลูกแมวก็กเริ่มส่งเสียงร้องเหมียว หลังจากนั้นประมาณเกือบชั่วโมงก็มีลูกแมวคลอดออกมาอีกสองตัว

ลูกแมวที่เพิ่งเกิดใหม่ดวงตายังคงปิดสนิทแน่น ใบหูลู่แนบติดกับหัวมองดูคล้ายกับปิดสนิทเพื่อปกป้องสิ่งที่อยู่ภายในจากสิ่งแวดล้อมใหม่ที่กำลังโอบล้อมเข้ามา

ลูกแมวตัวแรกที่คลอดออกมามีสีชาลัมและมีแถบสีเทาคาด
ตัวที่สองเป็นลายเสือ ตัวที่สามเป็นลูกแมวสามสีเหมือนกับทอม

“น่ารักจัง”

“มาตั้งชื่อให้มันกันเถอะ”

“รอเดี๋ยวก่อน”

จอห์นหนีบลูกแมวขึ้นมาทันที แล้วเอาวางไว้บนหลังมือ

“ทอม ขอลูกของเจ้าเดี๋ยวนะ กลัวว่าแม่เขาจะตั้งชื่อเบนจามิน
ให้ลูกแมวตัวเมียอีก”

เมื่อจอห์นแอบมองตรงระหว่างขาหลังของลูกแมว ก็พุดขึ้น
ด้วยความพิศหวัง

“โอ้ อะไรกัน ตัวผู้ทั้งหมดเหรอเนี่ย”

“นี่ ตัวแรกชื่อดายน”

หนูลีมาพุดอย่างชัดเจนจนพ่อและแม่รู้สึกอึ้งไปเล็กน้อย

“แหม เร็วจัง คิดชื่อออกแล้วหรือจ๊ะ?”

“ทำไมถึงเป็นชื่อนี้ล่ะลูก?”

“หนูก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม แต่ตอนที่ฟ้าแลบหนูได้ยินเสียง
พุดว่า ‘ดายน’ ”

“หืม มีแสงฟ้าแลบเป็นที่มาของชื่อหรือ ดีจังเลยนะ ถ้าอย่าง
นั้นก็ป็นอันตกลงว่าเจ้าตัวนี้ชื่อดายน”

“แล้วอีกสองตัวที่เหลือล่ะ?”

“ให้ตายสิ ไม่ได้ยินกันหรือยังงะ”

Dayan in Wackfield

หนูลีมาพูดแบบนั้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง แล้วจ้อหันกับซาร่า
ต่างก็หันมามองหน้ากันอย่างประหลาดใจ

“ชื่อจูดาคืออะไร?”

“ชื่อคาซึสก็ไม่ใช่เลยนะ”

จ้อหันกับซาร่าพูดออกมาพร้อมๆ กัน ตัวที่สองจึงได้ชื่อว่าจูดาคือ
ส่วนตัวที่สามชื่อคาซึส

“เออละ คินนี่พวกเราไปนอนกันเถอะ พวกลูกแมวก็นอน
พักผ่อนเหมือนกัน”

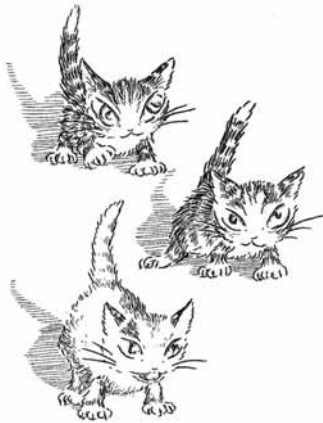
“หอม คงเหนื่อยมากเลยสินะ”

“ลีมาก็เหมือนกัน เข้านอนได้แล้วนะ”

เมื่อพ่อและแม่ออกไปแล้ว หนูลีมาก็พูดกับดาอันเบาๆ ว่า

“ดาอัน ราชตรีสวัสดิ์จ๊ะ เธอต้องเป็นแมวที่พิเศษอย่างแน่นอน
เพราะว่าทั้งลม ทั้งฝนแล้วก็แสงฟ้าแลบ ทุกคนต่างก็มาเฝ้าดูการเกิด
ของเธอยังไงล่ะ”

ลูกแมว 3 ตัว

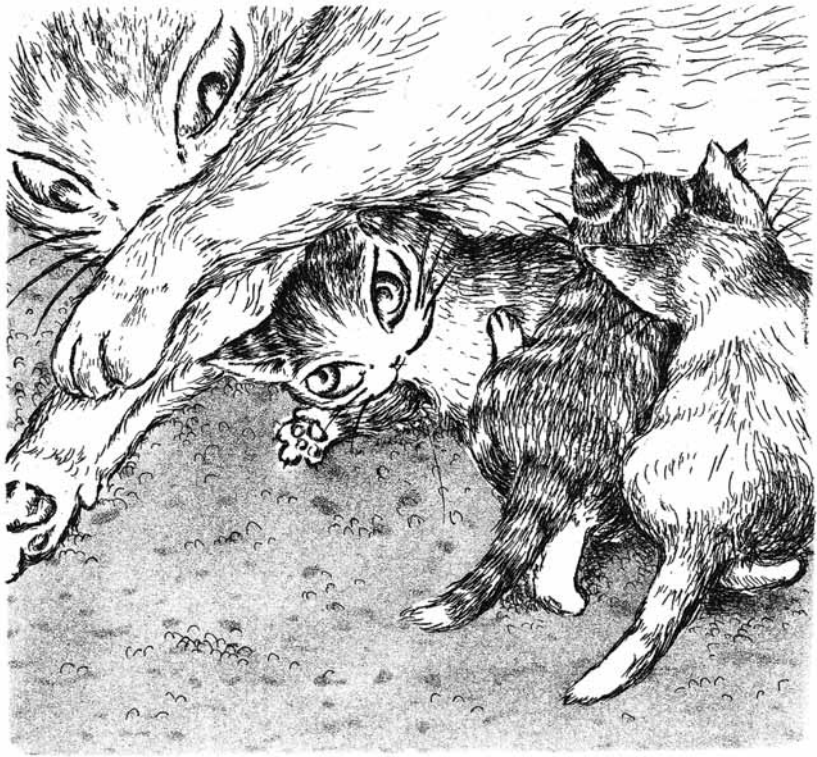

บ้านหลังแรกของเหล่าลูกแมวทั้งสามก็คือใต้ห้องของคุณแม่
ตลอดทั้งวัน พวกมันนอน ดูนมและมีแม่คอยเลียให้ ช่างใช้
ชีวิตได้อย่างน่าอัศจรรย์นี่กระไร

และการเลียก็ไม่ได้เป็นเพียงแค่ทำให้มันสะอาดเท่านั้น แต่ยัง
ทำให้ห้องได้เกิดการเคลื่อนไหวซึ่งมีส่วนช่วยในการย่อยอาหาร ในกรณี
ของเด็กทารก ถ้ามีอาการหิวหรือปัสสาวะรดผ้าอ้อมเปียก เด็กจะส่งเสียง
ร้องให้เป็นสัญญาณบอกให้แม่รับรู้ แต่ลูกแมวไม่ต้องทำอย่างนั้น เพราะ
เมื่ออยู่ใต้ห้องแม่แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องร้องบอกใดๆ อีก ซึ่งสำหรับชีวิต
แรกเกิดแล้ว ไม่มีสถานที่ใดจะดีไปกว่านี้อีกแล้ว

และแน่นอน นี่เป็นเรื่องราวตอนที่แม่แมวยังอยู่

ดายน จูตา และคาซีส สามพี่น้องเติบโตขึ้นมาเป็นลูกแมวที่มี

เส้นขนฟูนุ่ม เนื่องจากหอมผู้เป็นแม่คอยเลียให้ตลอดทั้งวัน

แต่ถึงอย่างนั้นหอมก็ยังอดรู้สึกเป็นห่วงตายันไม่ได้ เนื่องจากเมื่อเปรียบเทียบกับน้องๆ แล้ว ตายันยังตัวเล็กและไม่ค่อยได้ดูดนม

“มานี่สิลูก เข้ามาดูดนมอีก”

หอมกตตายันที่กำลังป็นขึ้นมาให้กลับลงไปข้างใต้ห้องใหม่ เนื่องจากบริเวณข้างใต้ห้องเป็นส่วนที่มีนมแม่ไหลออกมามากที่สุด ทำให้โดยปกติแล้วจะถูกยึดครองโดยจูด้าและคาซีส ส่วนตายันได้แต่เดินวนไปวนมารอบๆ ตัวแม่เพื่อหาหัวนมที่ตัวเองจะดูดได้

หลังจากที่หอมได้เข้ามาอาศัยอยู่ที่บ้านของครอบครัวเคนทอส ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาที่นั่นก็ได้กลายเป็นบ้านของหอม แต่เมื่อมีลูกแมวเกิดขึ้นมา จึงจำเป็นต้องสร้างที่อยู่ใหม่ให้กับพวกมัน

บ้านใหม่ี่สร้างขึ้นจากลังกระดาษ ส่วนบนของฟาลังด้านหนึ่งเปิดไว้สำหรับเป็นทางเข้าออก

และเพื่อให้สะดวกในการเปลี่ยนพรมจึงทำหลังคาให้เป็นแบบถอดเข้าถอดออกได้

“บ้านนี้ ไม่เห็นจะน่าอยู่เลย ทั้งแคบแล้วก็ทึบ น่าสงสารหอมแย้”

หนูลีมาจึงเสนอขึ้นอย่างมีน้ำใจว่าจะเอาบ้านตุ๊กตาหลังใหญ่ที่ประดับตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สวยงามของตนให้กับหอม

แต่จอห์นรีบปฏิเสธทันที

“ไม่ได้นะ ไม่ได้ ลีมา” พ่อพูดขึ้น

Dayan in Wackfield

“เดี๋ยวลูกแมวจะหนีออกไปทางประตู แล้วที่สำคัญนะ ทอมคงไม่อยู่ในบ้านที่มีขนาดเล็กเท่ากระทะหรอก แมวมักจะอาศัยอยู่ในที่แคบๆ และมีด เพราะจะทำให้พวกมันรู้สึกปลอดภัย เรื่องบ้านแมวก็ต้องถามแมวจริงไหม?”

“หนูว่าทอมจะต้องพูดว่าอยากได้บ้านที่สวยกว่านี้แน่นอน”

“ให้ตายสิ ลีมา พ่อกำลังยุ่งนะลูก”

จอห์นทำงานเป็นพนักงานธนาคารของเมืองรีเวนธ์ฮิลล์ จึงมักมีงานยุ่งเสมอ อีกทั้งยังต้องดูแลงานที่บ้านด้วย ดังนั้นการสร้างบ้านให้ทอมจึงทำได้เพียงแค่นั้น

ก่อนจะเสร็จสิ้นงานสร้างบ้านล้งกระดาษ พ่อก็ได้นำเอาเศษผ้าหลายๆ ผืนมาต่อกันจนกลายเป็นผืนผ้าสีน้ำตาล จากนั้นจึงนำไปติดบนล้งกระดาษ

“ว้าว สวยจัง”

หนูลีมาพูดด้วยความรู้สึกพึงพอใจ

“อะฮ่า ดูอย่างกับแม่เสือที่อยู่ในป่าเลย”

หนูลีมาพูดขึ้นอย่างชื่นชมเมื่อมองเข้าไปในบ้านล้งกระดาษที่พวกทอมเข้าไปอาศัย

พอลืมนตาได้ ลูกแมวทั้งสามตัวก็คลานตัวมเตี้ยมออกจากใต้ห้องแม่ ปีนปายประตูออกไปสู่โลกกว้าง ถึงจะพูดว่าโลกกว้าง ก็ยังคงเป็นเพียงแค່ภายในห้องหนึ่งเล่นของบ้านเคนทอสเท่านั้น แต่พรมที่ปูก็

ดูราวกับทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ไม้ประดับที่วางเรียงอยู่บริเวณหน้าต่างก็ดู
อย่างกับต้นไม้ในป่า ทั้งสามตัวกลานขึ้นไปบนพรมเรื่อยๆ จนกระทั่งไป
เจอรองเท้าแตะของซาร่า ซึ่งเป็นผ้าฝ้ายลายตารางหมากรุกสีแดง
สภาพเปื่อย แต่สำหรับพวกลูกแมวแล้ว ถือเป็นการค้นพบเหยื่อสำหรับการ
ไล่ล่าเป็นครั้งแรก พวกมันจึงเข้าสู่รูปแบบการโจมตีทันที

ทั้งสามตัวเข้ารุมรองเท้าแตะจนกลิ้งไปมาทั่วห้อง จูดากับ
คาซึสอ้ายช่องว่างที่มีกระโจนเข้าไป

ในขณะที่ตัวรองเท้าแตะเองยอมไม่มีชีวิตจิตใจที่จะต่อสู้ได้
แต่จูดากับคาซึสก็ยังคงกระโจนเข้าไปอย่างไม่ปราณีปราดัย ทั้งขยับ ทั้ง
กระซาก ทำให้รองเท้าแตะขยับไปมาจนดูคล้ายกับต่างฝ่ายกำลังต่อสู้
กันอยู่ เหล่าลูกแมวพากันตื่นตัวกระโดดผลุงไล่ต้อนรองเท้าแตะไปมา

ส่วนดาอัน ไม้รู้ว่าเพราะเหตุใดถึงติดตัวออกมาดูภาพนั้น
แทน ก่อนที่ตัวเองจะลองเอาเท้าหน้าไปจิ้มๆ ที่รองเท้าแตะอีกข้างที่เหลือ
อยู่ดู

แต่รองเท้าแตะข้างนี้ก็กลับมีสภาพต่างจากอีกข้างที่กำลัง
อาละวาดไปทั่ว เพราะมันไม่ขยับเลย ดาอันใช้จมูกดมฟุดฟิด จากนั้น
จึงค่อยๆ ย่องขึ้นไปขีดตัวอยู่ในรองเท้าแตะโดยที่ไม่มีใครสังเกต ด้วย
ขนาดที่พอดีตัวเหมาะเจาะ บวกกับไอนุ่นและกลิ่นอันคุ้นเคยของซาร่า
ดาอันจึงผล็อยหลับไปทั้งอย่างนั้น

ซาร่าเสร็จจากการตากผ้าแล้วจึงกลับเข้ามาในห้อง และเห็นว่า
รองเท้าแตะอยู่แยกกันคนละทิศละทาง นึกแปลกใจพลางสอดเท้าเข้าไป

Dayan in Wackfield

ในโรงเต้า

แต่ว่าเมื่อสอดเท้าเข้าไปก็ต้องตกใจ และทันทีที่รู้สึกเหมือน
ได้ยินเสียงร้อง แฉ่วว... ดั่งขึ้นมาก็มีก้อนสีเทาๆ กระโดดผลุงออกมา

คายนกระโดดพุ่งลงไปในบ้านของตัวเองที่ตั้งอยู่บริเวณมุมห้อง
แล้วมุดตัวเข้าไปอยู่ใต้ห้องแม่อย่างรวดเร็ว

ให้ตายเถอะ คิดไว้ไม่มีผิดว่าตรงนี้แหละดีที่สุด